

b) unei instanțe care trebuie să reexamineze o decizie a unui asemenea Taxing Master

să aibă totuși obligația de a se îndepărta de la măsurile de drept național aplicabile altfel și de a stabili cuantumul cheltuielilor de judecată care trebuie plătite, astfel încât cheltuielile stabilite în acest mod să nu determine un cost prohibitiv al procedurii?

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Raad van State (Țările de Jos) la 6 aprilie 2017 – X/
Belastingdienst/Toeslagen**

(Cauza C-175/17)

(2017/C 178/15)

Limba de procedură: neerlandeza

Instanța de trimitere

Raad van State

Părțile din procedura principală

Apelant: X

Intimat: Belastingdienst/Toeslagen

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 13 din Directiva 2008/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală (JO 2008, L 348, p. 98, denumită în continuare: „Directiva privind returnarea”) coroborat cu articolele 4 și 18, cu articolul 19 alineatul (2) și cu articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene trebuie interpretat în sensul că, în măsura în care, în cazul procedurii îndreptate împotriva unei decizii care conține o decizie de returnare în sensul articolului 3 alineatul (4) din Directiva 2008/115/CE, legislația națională prevede dreptul la introducerea unei căi de atac a apelului, în temeiul dreptului Uniunii, calea de atac a apelului trebuie să aibă un efect suspensiv automat, atunci când resortisantul țării terțe susține că executarea deciziei de returnare implică riscul serios al încălcării principiului nereturnării? Cu alte cuvinte, într-un asemenea caz, nu se admite ca resortisantul în cauză al țării terțe să fie expulzat înainte de expirarea termenului de introducere a apelului sau – în cazul în care se introduce un apel – anterior soluționării acestuia, fără să fie necesar ca resortisantul țării terțe în cauză să formuleze o cerere separată în acest sens?
 - 2) Articolul 39 din Directiva 2005/85/CE a Consiliului din 1 decembrie 2005 privind standardele minime cu privire la procedurile din statele membre de acordare și retragere a statutului de refugiat (JO 2005, L 326, p. 13, Ediție specială 19/vol. 7, p. 242, denumită în continuare „Directiva privind procedurile aplicabile”) coroborat cu articolele 4 și 18, cu articolul 19 alineatul (2) și cu articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene trebuie interpretat în sensul că, în măsura în care, în cazul procedurii referitoare la respingerea unei cereri de azil, în sensul articolului 2 din Directiva 2005/85/CE, legislația națională prevede dreptul la introducerea unei căi de atac a apelului, în temeiul dreptului Uniunii, calea de atac a apelului trebuie să aibă în mod automat efect suspensiv? Cu alte cuvinte, într-un astfel de caz, nu se admite ca solicitantul de azil să fie expulzat înainte de expirarea termenului de introducere a apelului, sau – în cazul în care se introduce un apel – anterior soluționării acestuia, fără să fie necesar ca solicitantul de azil în cauză să formuleze o cerere separată în acest sens?
-